

PERSVRIJHEID

Op de imposante dakterrassen van gebouw R10 maakten studenten foto's met hun smartphone. Ze gingen te werk als professionele fotografen. Ik snap dat wel. Het resultaat moet natuurlijk wel Instawaardig zijn. Technologie, Instagram in dit geval, heeft de kunstenaar in velen van ons doen ontwaken.

Bij mijn dochter geldt dat voor bewegende beelden. Vlak voor de vakantie was haar koffer nog niet gepakt, maar er was al wel een professioneel ogende stop-motion-TikTok van al haar vakantieklaren.

Prioriteiten, papa!

De kunst van mijn zoon is experimenteler. Hij deelt foto's van zijn ochtendbolussen in een WhatsAppgroep met zijn vrienden. Toen ik hem daar op aansprak (*doe eens normaal, mafkees!*) reageerde hij nonchalant. Ook de opmerking: *wat als je later solliciteert en je bolus komt bovendrijven?* hielp niet. 'Later' en 'solliciteren' zijn sowieso begrippen die mijn zoon weinig zeggen. Daarna maakten we, zoals dat gaat bij de mannelijke Van Der Vorsten, grappen over persvrijheid en prestatiedruk.

De Brabantse kunstenaar Joep van Lieshout, maakte ooit een tentoonstelling met poep in de hoofdrol. Joepie-de-Poepie, inderdaad. Wim Delvoye, kunstenaar uit België bouwde een installatie die poep produceert en Piero Manzoni blikte zijn poep in. De blikjes van 30 gram hebben tegenwoordig de waarde van 3 kilo goud.

Sommige blikjes lekken en meuren.

Je zou dus kunnen zeggen dat mijn zoon past in een lange traditie. Je zou kunnen zeggen, dat technologie de experimentele kunstenaar in hem heeft wakker gekust. Je zou ook kunnen zeggen dat hij en zijn vrienden een stelletje smeerlappen zijn.

Wat denkt u?